

домогванія 34-то правило, което ето щѣ завѣщава: « *Епископъ-тъ всякаго народа подобаетъ знати перваго въ нихъ и признати его яко главу* », отъ това са ясно разумѣва че съществующе-то жителство въ соборната Църква е нѣщо свято, а различіе-то на племъ е нѣщо съвсѣмъ чуждо и странно, и за истинно-то му това значеніе ни увѣрява 9-то правило на Антиохійскій-атъ Соборъ, което същото доказва съ други думи: « въ каж- » дой области епископамъ должно вѣдати епископа на- » чалствующаго въ митрополіи, и имѣющаго попеченіе » о всей области, такъ какъ въ митрополію отъ всюду » стекаются имѣющіе дѣла: посему разсуждено что бы » онъ и честію преимуществовалъ, и что бы прочіе е- » пископы ничево особенно важнаго не дѣлали безъ не- » го, по древле принятому отъ Отецъ нашихъ правилу. » По другъ же начинъ вышереченно-то правило тълкува значеніе-то на речъ-та *народа* съ слѣдующи-тъ разясненія « *творити же каждому (епископу) только то что касается до его епархіи, и до мѣстъ къ ней принадлежащихъ* », что то и тукъ е ясно че думата е за помѣстны церкви а не за народны. Това същото подтверждава и 35-то апостолско правило: « *епископъ да не дерзаетъ внѣ предѣловъ своея епархіи творити рукоположенія въ градѣхъ, и въ селѣхъ ему не подчиненныхъ.* » Отъ сички-тъ вышереченны явно е че племѣнность-та е неизвѣстна въ жителство-то и управленіе-то на Църквата както и въ нейното свято законоположеніе.

2) Начало-то на племѣнность-та нарушава священно-то жителство на православна-та Църква. Жителство-то на православна-та Църква, тоестъ правителственна-та ѳ организациа, понеже е видимо едно съобщеніе, са види я-